

Prelatens brev (april 2010)

Biskop Javier Echevarría föreslår i sitt brev för aprilmånad att man betraktar idén att ”med sin förnedring och påföljande upphöjelse, har Herren visat en stig där vi med våra steg bör vandra i det vardagliga livet”.

2010-04-08

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Igår, den 31 mars, var det sjuttiofem år sedan vår Fader firade mässan för första gången och lämnade det allra heligaste sakramentet i studenthemmet Ferraz. Imorgon, den 2 april, kommer det att vara fem år sedan Johannes Paulus II avled. Det är två mycket olika årsdagar, men de rör ändå våra hjärtan på ett speciellt sätt. Båda årsdagarna infaller i år under stilla veckan. De inbjuder oss att gå på den kristna kallelsens väg mycket förenade med Jesus Kristus, som verkligen är närvarande i den heliga Eukaristin, och följa honom på nära håll i hans frälsande lidande.

Vår Fader tänkte ofta på att efter att Herren stannat kvar i centrets tabernakel, växte det apostoliska arbetet mycket. När denna dag just hade gått, började skörden att visa sig rikligare, utan att svårigheterna försvann, förstås; dem kommer vi alltid att ha, eftersom vår Herre vandrade den vägen. Vår Fader

antecknade detta skriftligt i ett brev till Generalvikarien i Madrid-Alcalás stift: ***Sedan att vi har Jesus i tabernaklet i detta hus märks det på ett utomordentligt sätt: efter att han kom, har vårt arbetes vidd och intensitet vuxit.***[1]

Vi alla bär i minnet att Johannes Paulus II:s död innebar en andlig omvälvning för många människor och lämnade oräkneliga frukter efter sig. Denna föregicks av år, månader och veckor då denne store påve, med sina predikningar och sitt exempel, med sin långa sjukdom, med sitt hängivna liv och med sin död, gav ett underbart vittnesbörd om hur man bör följa Kristus. Vi kommer säkert ihåg den beslutsamhet med vilken han tog tag i det heliga korset, medan han genom TV:n följde långfredagens Korsvägsandakt, som han inte kunde närvara i.

Dessa och andra minnen kan hjälpa oss att *sätta oss in i* stilla veckans händelser på ett djupare sätt. Liturgin under de tre heliga påskdagarna, som inleds ikväll med *in Cena Domini*-mässan och avslutas med påskvigiliemässan, ihåtkommer på ett värtaligt sätt vägen som Gud har valt för att återlösa oss. Låt oss be Herren om överflödande nåd för att på ett djupare sätt förstå den oerhörda, verkligen ovärderliga gåva som han givit mänskligheten genom sitt offer på korset. Vad har du föresatt dig för att inte lämna Jesus Kristus ensam? Hur ber du honom att göra dig till en generöst botgörande människa? Gör du något konkret för att inte samma flykt skall drabba dig som drabbade apostlarna?

När han gav en kommentar till hymnen i Filipperbrevet, som beskriver Guds ödmjuka nedstigande för att rädda oss[2], förklarade

Benedikt XVI att aposteln går igenom hela frälsningshistoriens hemlighet på ett lika väsentligt som effektivt sätt och anspelar på Adams högmod som ville vara som Gud, fast han inte var Gud. Mot den första människans högmod, som vi alla känner av lite grann i vårt vara, ställer han Guds sanne sons ödmjukhet, som när han blev människa inte tvekade att ta människans alla svagheter på sig, utom synden, och nådde ända ner till döden. På detta nedstigande ända till lidandets och dödens yttersta djup följer hans upphöjelse, det sanna förhärligandet, kärlekens förhärligande som nådde det yttersta. Det är därför rättvist, som den helige Paulus säger, att ”alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre,

Gud fadern till ära” (Filip 2:10–11).

[3]

Låt oss uppehålla oss och betrakta dessa ord av den helige Paulus, som vi kommer att höra på nytt under långfredagen innan den helige Johannes passionsberättelse läses upp. De är som en dörr som tillåter oss att föras in i Guds planer, som så ofta avlägsnar sig från rent mänskliga planer. Låt oss omfamna de motgångar som Gud tillåter eller skickar oss, övertygade om att de är ett bevis på hans kärlek, som hans Sons lidande och död var. **Det var inte en frukt av mörkt maskineri eller blint öde; det var snarare ett fritt val som han gjorde av generöst stöd till Faderns frälsningsplan. Och den död som han gav sig in i – tilläger den helige Paulus – var döden på ett kors, det mest förödmjukande och nedvärderande som kunde tänkas. Allt detta, säger påven, gjorde hela**

skapelsens Herre av kärlek till oss: av kärlek ville han "beröva sin ställning" och bli vår broder; av kärlek delade han våra villkor, alla mäns och kvinnors villkor.[4]

Med sin förnedring och påföljande upphöjelse, har Herren visat en stig där vi med våra steg bör vandra i det vardagliga livet. ***Om vi är trogna Jesus Kristus kommer hans liv att på något sätt upprepas i allas våra liv, såväl i fråga om den inre processen – helgandet – som i det yttre uppträdandet.[5]*** På detta sätt

kommer Kristi drag stärkas i oss under den helige Andes verkan och med vår personliga medverkan. Även när vi gör Korsvägsandakten kan vi på djupet betrakta det som vår Fader skrev:***Herre, jag vill bestämma mig för att genom botgöring slita av den motbudande mask som jag har gjort åt mig själv av mitt elände ... Då, och först då, kommer mitt liv***

***att på kontemplationens och
gottgörelsens väg allt trognare
återge huvuddragen i ditt liv. Vi
kommer att bli alltmer lika dig. Vi
kommer att bli andra Kristusar,
Kristus själv, "ipse Christus".[6]***

Mina döttrar och söner, jag ber till Herren om att vi på djupet förstår att det största uttrycket för kärlek, för lycka, ligger i självutplåningen, eftersom då fyller Gud själen ända till brädden. Låt oss inte glömma bort att dessa versrader, som kom från den helige Josemarías läppar – och var fattiga versrader, anmärkte vår Fader – innehåller en mycket uppenbar sanning: *Jesu Hjärta, du mitt ljus, du min kärlek och mitt goda, detta säger jag idag. Korset har du gett mig, törnen likaså. Nu jag vet att du mig älskar, säger jag idag.*

Herren ville använda detta handlingssätt – föreningen med Korset – för att helga oss, och han

tillåter även att Kyrkan själv lider många angrepp. ***Det är inget nytt, sade den helige Josemaría. Allt sedan Jesus Kristus, vår Herre, grundade den heliga Kyrkan, har denna vår Moder lidit en ständig förföljelse. I andra tider kanske anfallen organiserades öppet; nu handlar det i många fall om en dold förföljelse. Idag som igår fortsätter man att bekämpa Kyrkan.***[7]

Inget av detta bör förvåna oss. Vår Herre tillkännagav det redan till apostlarna: *Om världen hatar er, kom då ihåg att den har hatat mig före er. Om ni tillhörde världen skulle världen älska er som sina egna. Men nu tillhör ni inte världen, utan jag har kallat er ut ur världen, och därför hatar världen er. Kom ihåg vad jag har sagt er: tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig kommer de också att förfölja er. Har de bevarat*

mitt ord kommer de också att bevara ert.[8]

Självklart finns det tider då angreppen mot den katolska läran, påven och biskoparna blir mer intensiv; präster och de som anstränger sig för att leva uppriktigt förlöjligas; katolska lekmän, som i sitt frihetsutövande vill upplysa lagar och den civila ordningen med evangeliets ljus blir uteslutna. Jag föreställer mig att ni alla känner medlidande med de arma människor som endast har bitterhet i sitt sinne, i sin själ. Låt oss ta dem till Herren med vår bön.

Inför dessa slags situationer bör vi inte bli modlösa; låt oss känna broderlig sorg för dem som tar fel, och låt oss be för dem; låt oss ge tillbaka gott för ont; och låt oss bestämma oss för att vara glada i vår trohet och bli mer apostoliska. Låt oss minnas den helige Josemarías

Gud och djärvhet under Verkets första år, då svårigheterna i Kyrkan inte var mindre än de är i dag. Låt oss betänka vår Herres försäkran som jag precis påmint er om: *Har de förföljt mig kommer de också att förfölja er. Har de bevarat mitt ord kommer de också att bevara ert.* Gud förlorar inga strider. Med sin oändliga kärlek och allmakt kan han ur det onda hämta gott.

De som trodde sig ha gjort sig av med Kyrkan för gott har ofta i förtur tagit ut segern, men Kristi brud har alltid fått nytt liv och blivit vackrare, renare, för att fortsätta vara ett redskap för frälsning bland folken. Den helige Augustinus hävdade detta redan under sin tid med ord som vår Fader citerar i en av sina predikningar. ***Om ni av någon anledning hör skällsord mot Kyrkan, visa då dessa känslokalla människor med medmänsklighet och barmhärtighet att man inte***

*kan behandla en Moder på detta sätt. Nu angriper de henne ostraffligt, eftersom hennes rike, som är hennes Mästares och grundares rike, inte är av denna världen. Så länge vetet stönar i halmen, så länge axen suckar i ogräset, så länge barmärtighetens kärll klagar bland vredens kärll, så länge liljan gråter bland törnen, kommer det inte att saknas fiender som säger: När kommer väl namnet av dem dö ut och utplånas? Det vill säga: vänta så får ni se att tiden kommer då de försvinner och det inte kommer att finnas kristna mer... Men de som säger detta dör oundvikligen, och Kyrkan förblir (*Den helige Augustinus, Ennaratio in Psalmos, 70, II, 12*).[9]*

Ibland skulle vi vilja att Gud uppenbarade sin makt genom att en gång för alla befria Kyrkan från dem som förföljer henne. Och vi kanske

får lust att säga: Varför tillåter du att man på detta sätt förödmjukar det folk som du har återlöst? Det är den klagan som den helige Johannes i Uppenbarelseboken låter dem säga, som vittnat om Kristus ända till att ge sina liv för honom: *jag såg under altaret själarna av dem som hade blivit slaktade för Guds ord och sitt vittnesbörd. Och de ropade med hög röst: "Hur länge, du helige och sannfärdige härskare, skall du dröja med att hålla dom och utkräva hämnd för vårt blod på jordens invånare?"*.

[10] Svaret låter inte dröja på sig: *de blev tillsagda att vara stilla ännu en liten tid, tills deras medtjänare och bröder, som skulle dödas liksom de själva, hade nått sitt fulla antal.*[11]

Det är Guds sätt att handla. De som var vittnen till gripandet av Kristus, av hans grymma rättegång, av hans orättvisa dom, av hans skändliga död drog den felaktiga slutsatsen att allt var slut. Men människornas

återlösning har aldrig varit så nära som när Jesus frivilligt led för vår skull. **Hur underbart och samtidigt förvånande är inte detta mysterium!** säger påven. **Vi kommer aldrig betrakta denna sanning tillräckligt mycket. Trots att han var Gud, framhävde inte Jesus sin ställning som Gud; han ville inte använda sitt gudomliga väsen, sin förhärligade värdighet och makt, som ett redskap för seger.**[12]

Herren vill att det ödmjuka nedstigandets och upphöjandets mysterium, genom vilken han genomförde återlösningen, infrias i sin mystiska kropps lemmar. **Långfredag är en dag fylld av sorg, men det är samtidigt en passande dag för att förnya vår tro, för att bli stärkta i vårt hopp och mod för att bära vårt kors med ödmjukhet, förtröstan och överlåtelse åt Gud, säkra på hans stöd och seger.**

Denna dags liturgi sjunger: ”O crux, ave, spes unica”, ”Var hälsad, o kors, enda hopp!”.[13] Jag föreslår er något jag sett vår Fader göra: avnjuta, meditera och göra de ord sina som upprepas under stilla veckan på ett särskilt sätt: *Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi. Quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum!*

I ljuset av uppståndelsen till härlighet som följde på Jesu död och begravning, får de händelser som förorsakar smärta eller lidande sin sanna betydelse. Låt oss anstränga oss för att förstå dem på det sättet, genom att i varje stund älska Guds vilja, som även om han inte vill att det onda skall finnas, tillåter det för att respektera människors frihet och för att låta sin barmhärtighet bli synlig. Låt oss försöka få många andra människor som vi märker kanske är förvirrade att förstå detta.

Oberoende av vad som händer kommer Kristus inte överge sin Brud.[14] Herren fortsätter leva i Kyrkan, till vilken han har sändt den helige Ande för att ledsaga henne i evighet. Detta var Guds plan: genom att dö på korset skulle Jesus ge oss sanningens och livets Ande. Kristus själv finns kvar i sin Kyrka: i hennes sakrament, i hennes liturgi, i hennes lära och i hela hennes verk.[15] Vår Fader tillägger: Det är endast när människan, trogen gentemot nåden, bestämmer sig för att sätta korset i sin själs centrum och förneka sig själv av kärlek till Gud, att fullständigt lösgöra sig från egoism och all falsk mänsklig säkerhet, det vill säga då hon verkligen lever av tron, som hon – då och endast då – fullt ut mottar den helige Andes stora eld, hans stora ljus, hans stora tröst.[16]

Den 23 april kommer vi att fira en ny årsdag av vår Faders första kommunion. Jag vet inte hur jag för er kan förklara hans glädje, tillbedjan och eukaristiska iver på skärtorsdagen. Det jag kan säga är att hans tacksägelse och tillbedjan av Jesus Kristus i den heliga hostian var föredömliga: allt verkade vara för lite för honom, och han bad Herren i Eukaristin att lära honom att älska, att lära oss att älska.

Det finns andra årsdagar i Verkets historia denna månad; jag överger dem åt er sunda nyfikenhet så att vi som goda döttrar och söner förmår tacka den heliga Treenigheten för alla dess goda gåvor till oss. Nu bland annat de andliga frukterna av den resa jag företagit mig till Palermo förra helgen.

Fortsätt att be för påven och hans medarbetare och för alla mina böneämnen. Det slagord jag föreslår

för er är det samma som den helige Josemaría hade i början av Opus Dei: ***Gud och djärvhet***, tro och mod, med en optimism som har sina rötter i hoppet. Låt oss intensifiera den förtroliga vänskapens apostolat, som vi har i Verket, utan mänskliga hänsynstaganden, grundat på bönelivet och uppoffringar, på ett yrkesarbete utfört på bästa sätt. Herren kommer att göra allt ***tidigare, mer och bättre*** än det vi kan föreställa oss.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 april 2010

[1] Den helige Josemaría, *Brev till don Francisco Morán*, 15/5 1935 (jfr A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol I, s. 546).

[2] Jfr Filip 2:6-11.

[3] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 8/4 2009.

[4] *Ibid.* [5] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 418.

[6] Den helige Josemaría, *Korsvägen*, 6:e stationen.

[7] Den helige Josemaría, Predikan *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28/5 1972.

[8] Joh 15:18-20.

[9] Den helige Josemaría, Predikan *Lealtad a la Iglesia*, 4/6 1972.

[10] Upp 6:9-10.

[11] *Ibid.*, 11.

[12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 8/4 2009.

[13] *Ibid.* [14] Den helige Josemaría, Predikan *Lealtad a la Iglesia*, 4/6 1972.

[15] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[16] *Ibid.*, nr 137.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-april-2010/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-april-2010/)
(2025-08-09)